

POLSKA

B.D.I.C

W Europie

TRYBUNA
EUROPEJCZYKÓW
KULTURY
POLSKIEJ
ORAZ
PRZYJACIÓŁ
POLSKI

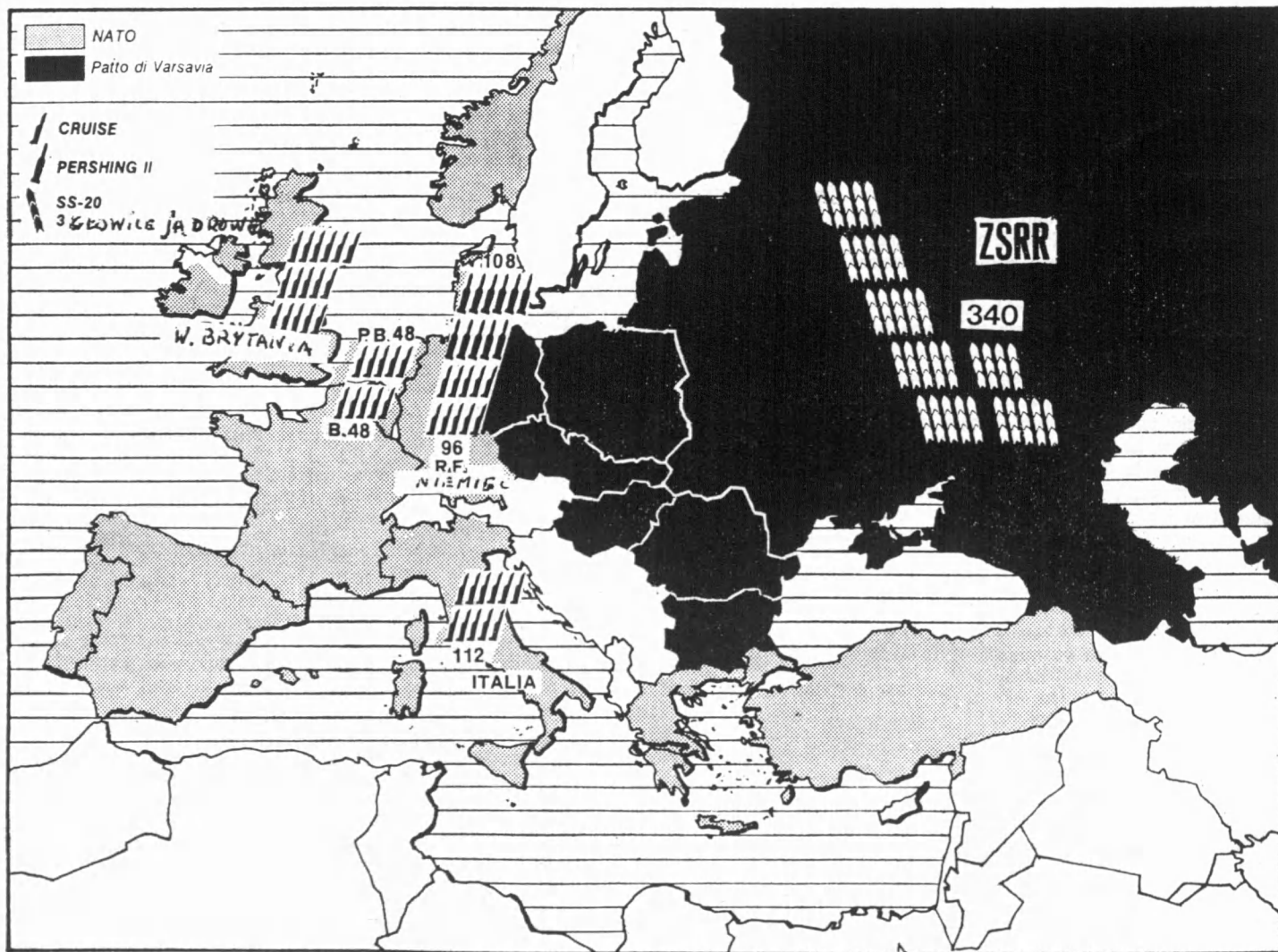
ROK XXXII

MIESIĘCZNIK – MENSILE

II - 1983

Musimy bronić naszej wolności

BROŃ JĄDROWA NA NASZYM KONTYNENCIE

SIŁY UKŁADU WARSZAWSKIEGO ZSRR SĄ DZISIAJ LICZEBNIE WIĘKSZE OD SIŁ PAKTU ATLANTYCKIEGO, KTÓRY MUSI BYĆ GWARANCJĄ POKOJU W EUROPIE I ŚWIECIE.

F^oP 2519

LISTY do REDAKCJI

POLSKIE CMENTARZE WE WŁOSZACH

W numerze październikowym miesięcznika « Polska w Europie », jest list podpisany przez p. Albina Środzińskiego, a zatytułowany « Cmentarze Wojenne we Włoszech ».

List jest bardzo interesujący, jeżeli chodzi o statystykę żołnierzy różnych narodowości, poległych we Włoszech. Należy podziękować autorowi za podanie tych cyfr do wiadomości.

Natomiast, jeżeli chodzi o sprawę polskich cmentarzy, to widocznie autor zaczął się interesować tą sprawą dopiero ostatnio. Widocznie nie jest członkiem żadnej polskiej organizacji kombatanckiej oraz nie wie, jakie wydawnictwa w tej sprawie się ukazały i że można je nabyć w polskich księgarniach.

Już w 1952 roku Instytut Historyczny im. Gen. Sikorskiego w Londynie wydał książkę: « Wykaz poległych i zmarłych żołnierzy Polskich Sił Zbrojnych na obczyźnie w latach 1939-1946 ». Radzę, aby autor tę książkę sobie nabył. Mimo swego smutnego charakteru, jest to książka, którą trudno jest odłożyć, gdy się ją raz otworzy. Obejmuje ona wszystkie rodzaje broni i wszystkie teatry wojny poza Polską.

Jeżeli chodzi o opiekę nad polskimi cmentarzami we Włoszech, to autor ma rację, że są one obecnie pod opieką włoskiego Ministerstwa Obrony. Ale zanim do tego doszło, opiekę sprawował Polski Komitet Opieki z siedzibą w Londynie. Istnieje on do dziś. Komitet ten dwukrotnie, z pomocą Stowarzyszenia Polskich Kombatantów, przeprowadzał akcję protestacyjną przeciwko przejęciu opieki nad naszymi cmentarzami przez reżym warszawski. Były pisane listy z całego świata do Rządu Włoch i do Papieża. Rezultat był pomyślny.

Chcę jeszcze dodać, że Stowarzyszenie Polskich Kombatantów w Kanadzie od wielu już lat, grubo przed przejęciem opieki przez Włochów, opiekuje się cmentarzem polskim w Bolonii. Własnym kosztem, przy pomocy technicznej kolegów z S.P.K. w Italii, odremontowaliśmy ołtarz i cmentarz do stanu, w jakim jest on dziś. Świadczy o tym tablica, wmurowana w krypcie pod ołtarzem. Mamy wykaz poległych tam pochowanych i plan cmentarza.

Od czasu przejęcia opieki przez Ministerstwo Obrony Włoch, przestaliśmy robić ulepszenia, ale ciągle jesteśmy gotowi przeprowadzić tam potrzebne roboty, których Ministerstwo Obrony nie chce albo nie może wykonać. Dla przykładu, zaproponowałem w imieniu S. P. K. w Kanadzie zainstalowanie kraty, zamykającej kryptę pod ołtarzem, aby uniknąć panującego tam chuligaństwa i niszczenia. To było rok temu. Niestety, włoskie Ministerstwo Obrony odmówiło zezwolenia na roboty. Mamy na ten cel pieniądze, czekamy tylko na zmianę ich decyzji...

...Dobrze jest, że są ludzie, którzy się jeszcze interesują tymi cmentarzami i dlatego uważam list p. Środzińskiego za pozytywny. Mam nadzieję, że mu mój list da choć trochę informacji. Oraz, że może więcej czytelników tym się zainteresuje i zabierze głos w tej sprawie.

Mieczysław Szczeciński
Prezes Stowarzyszenia Polskich
Kombatantów w Kanadzie

WŁOSI PO POLSKU

Otrzymaliśmy wiersz Włoszki p. Jole Nobile z Ostuni w języku polskim a skierowany do Ojca Świętego. P. Nobile nauczyła się po polsku wychodząc za Polaka b. kombatanta Władysława Bernatowicza. Oto wyjątki wiersza:

...A od kiedy Kardynał Wojtyła
Papieżem został wybrany,
w sercu wiara wróciła,
i świat wygląda rozjaśniony...
Trzeba razem z Wojtyłą budować,
Jego słowo chwyta i czaruje,
w modlitwie możemy pojmować,
że ten Papież cały świat obejmuje.

E' SEMPRE UN'ALBA SULL'ORIZZONTE POLACCO!

...Incontra un polacco tanti anni fa, ed era un prete... Di quel sacerdote, di cui non ho conosciuto neppure il nome, conservo e conserverò sempre un vivido ricordo per quello che mi disse... « ... i polacchi, pur portati a vivere la tragedia di Yalta, compatti conservano ancora fermamente intatta la loro fede cristiana... non si può strappare il sogno di libertà dal cuore di tutto un popolo... occorre essere decisi ed uniti quando ci si vuole imporre al rispetto altrui ed ottenere il riconoscimento dei propri diritti ». Così sono nati i barlumi di un'alba nuova sull'orizzonte polacco, così è nato poi Solidarnosc... Ancora una volta i polacchi tentano di guadagnarsi la loro libertà, quella libertà di cui altri godono e non se ne accorgono...

da una lettera dello scrittore dr. Ludovico FORINO di Roma

NOWE KSIĄŻKI DO NASZEJ BIBLIOTEKI

Jednocześnie z tym listem wysyłam paczkę z czterema książkami, w tym jedna w języku francuskim, która może też się przyda gdyż dotyczy historii Polski.

W numerze XI/82 « Polski w Europie », w artykule red. Olgierda T. Zalewskiego pt. « Historia przemilczana albo wypaczona » mylnie zostało podane, zapewne na skutek skrótów zdań, że ja jestem autorem książki « Krystyna », podczas gdy, jak się Pan zorientuje z przesyłki, książkę tę napisał śp. mój Ojciec. Nadto, jeśli chodzi o moją pracę naukowo-pisarską z dziedziny prawa porównawczego i nauk społeczno-politycznych, to jak dotychczas wydane są w języku francuskim i do których, rzecz jasna, nie zaliczają się książki « W cieniu legendy majora Hubala » ani też « Wybór prac nadesłanych na Konkurs im. Józefa Wyrwy » – jak również mylnie wypadło w/w artykule. Nie jest to oczywiście istotne i wspominam o tym jedynie dla porządku.

T. WYRWA - Paryż

ŻYCZLIWE GŁOSY

Za przesłane egzemplarze « Polski w Europie », dzięki i gratulacje. Wydanie bardzo udane tak w treści jak i w estetycznej szacie... oczywiście dużo powodzenia...

Robert Radwan Powell - Hackensack - USA

★

Pismo na bardzo wysokim poziomie, pięknie wydane i życzę Panu jak największej czytelności, będę się starał dostać tu dla pisma nowych prenumeratów...

Lubomir Szumski - Dorchester - USA

★

Proponujemy prenumeratę na mocy wspólnej wymiany gazet. Będziemy wysyłać nasz tygodnik « Lud », 4-ry egzemplarze raz w miesiącu, Szan. Panowie prześlą nam swój miesięcznik. Serdecznie pozdrawiamy.

Redakcja « Ludu » - Curytyba - Brazylia

★

Szczerze życzę, by to pismo – pełne wartościowej treści w pięknej szacie graficznej – stało się na arenie międzynarodowej wytrwałym trębaczem zapewniającym – w wielu językach – że będzie: « JUTRO POLSKI ».
Z gratulacjami i łącząc się w owocnej pracy.

Polish International Press - Buenos Aires

★

Bardzo interesująco zaimponowała mnie filatelistyczna grafika tytułowej strony Twojej publikacji « Polska w Europie » z III-IV-1982 upamiętniającej Deklarację Narodów Zjednoczonych.

W Kofakowski - New York

ZAKŁAMANE OBLICZA I TRAGIZM RZECZYWISTOŚCI

B.D.I.C

NA MARGINESIE STOSUNKÓW POLSKO-SOWIECKICH

29.VIII.1918 r. dekret Rady Komisarzy Ludowych ZSRR głosił:

«Wszystkie umowy i akty prawne zawarte przez rząd b. cesarstwa rosyjskiego z rządami królestwa Prus i cesarstwa austro-węgierskiego, dotyczące rozbiórki Polski, jako sprzeczne z zasadą samostanowienia narodów i rewolucyjnym poczuciem prawa narodu rosyjskiego, który uznaje niezbywalne prawo narodu polskiego do niepodległości i jedności – niniejszym unieważnia się nieodwołalnie...».

29.VIII.1939 r., a więc w 21 lat później, USRR zawiera Pakt nieagresji z III Rzeszą, który Hitlerowi ułatwia z pomocą

wojsk sowieckich napaść na Polskę. Rosja zajmuje wschodnie części ziem polskich. Zaczyna się gehenna Narodu Polskiego. Ludobójstwo, masowe deportacje ludności cywilnej oraz wojsk polskich wycofujących się pod naporem Hitlera, zapisane zostają na kartach dziejów jako najokrutniejszy rozdział historii świata.

Przychodzi wkońcu do zerwania Paktu nieagresji Hitler-Stalin i wojska nazistowskie przechodzą do ofensywy na Moskwę. Wojska rosyjskie ponoszą klęskę po klęsce. USRR błaga o pomoc świata zachodniego i wchodzi do Koalicji antynazistowskiej, której trzonem są Wielka Brytania, Francja i Stany Zjednoczone.

Polska krwawiąca po podwójnym napadzie, nadal pozostaje pod okupacją. Rząd Rzeczypospolitej Polski z siedzibą w Londynie, reorganizuje żywotne siły Narodu na wewnątrz i na zewnątrz. Powstaje Armia Krajowa, a poza granicami Kraju żołnierz polski walczy na wszystkich frontach świata, o wolność własną i innych narodów. Przy tej sytuacji, premier Rządu gen. Władysław Sikorski podpisuje w Moskwie 4.XII.1941 roku t. zw. Deklarację Stalin-Sikorski, która brzmiała następująco:

«Rząd Rzeczypospolitej Polskiej i Rząd Związku Radzieckiego ożywione duchem przyjaznego porozumienia i bojowej współpracy oświadczają:

1. Niemiecko-hitlerowski imperializm jest największym wrogiem ludzkości. Wszelki kompromis z nim jest niemożliwy. Oba państwa, wraz z Wielką Brytanią i innymi sprzymierzeńcami przy poparciu Stanów Zjednoczonych Ameryki, będą prowadziły wojnę do zupełnego zwycięstwa i ostatecznego zniszczenia niemieckich napastników.

2. Realizując układ, zawarty 30 lipca 1941 r., oba rządy okażą sobie nawzajem podczas wojny całkowitą wojskową pomoc, a wojsko Rzeczypospolitej Polskiej, znajdujące się na terytorium Związku Radzieckiego, będzie prowadziło wojnę przeciw niemieckim rozbójnikom ramię przy ramieniu z wojskiem radzieckim. W czasie pokoju podstawą ich wzajemnych stosunków będzie dobra sąsiedzka współpraca, przyjaźń i obustronne rzetelne wykonywanie przyjętych przez siebie zobowiązań.

3. Po zwycięskiej wojnie i odpowiednim ukaraniu hitlerowskich zbrodniarzy zadaniem państw sojuszniczych będzie zabezpieczenie trwałego i sprawiedliwego pokoju. Może to być osiągnięte jedynie przez nową organizację stosunków międzynarodowych, opartą na zjednoczeniu demokratycznych krajów w trwałym sojuszu. Przy utworzeniu takiej organizacji czynnikiem decydującym winno być poszanowanie prawa międzynarodowego, popartego zbiorową siłą zbrojną wszystkich państw

sojuszniczych. Jedynie pod tym warunkiem można będzie odbudować Europę, zburzoną przez germańskich barbarzyńców i stworzyć gwarancję, że katastrofa wywołana przez hitlerowców nigdy się nie powtórzy».

Niestety i ten układ, jak wszystkie inne, zostaje przez Rosję pogwałcony. USRR dokonuje IV rozbiórki naszej Ojczyzny, poprzez aneksje polskich ziem wschodnich.

Oto tragiczna rzeczywistość, której nikt nie jest w stanie zaprzeczyć.

Dla podkreślenia prawdziwego oblicza Rosji, wystarczy w tym miejscu przytoczyć art. 28, 29 i 30 konstytucji Związku Sowieckiego:

«Artykuł 28. Państwo radzieckie konsekwentnie prowadzi leninowską politykę pokoju, opowiada się za utrwaleniem bezpieczeństwa narodów i szeroką współpracą międzynarodową. Polityka zagraniczna ZSRR zmierza do zapewnienia sprzyjających warunków międzynarodowych dla budowy komunizmu w ZSRR, do umocnienia pozycji światowego socjalizmu, popierania walki narodów o wyzwolenie narodowe i postęp społeczny, do zapobiegania agresywnym wojnom i konsekwentnej realizacji zasady pokojowego współistnienia państw o odmiennych ustrojach społecznych».

W ZSRR propagowanie wojny jest ustawowo zabronione.

«Artykuł 29. Stosunki ZSRR z innymi państwami kształtują się na podstawie przestrzegania zasad wzajemnej rezygnacji ze stosowania siły lub groźby jej użycia; suwerennej równości; nienaruszalności granic; integralności terytorialnej państw; pokojowego regulowania sporów; nieingerencji w sprawy wewnętrzne, poszanowania praw człowieka i podstawowych swobód, równouprawnienia i prawa narodów do decydowania o własnym losie; współpracy między państwami; rzetelnego wykonywania zobowiązań wynikających z ogólnie uznanych zasad i norm prawa międzynarodowego oraz z zawartych przez ZSRR umów międzynarodowych».

«Artykuł 30. Związek Radziecki jako część składowa światowego systemu socjalizmu i wspólnoty socjalistycznej rozwija i umacnia przyjaźń oraz współpracę i przyjacielską pomoc wzajemną z krajami socjalizmu na gruncie socjalistycznego internacjonalizmu, aktywnie uczestniczy w integracji gospodarczej i w międzynarodowym socjalistycznym podziale pracy».

Do cytowanych wyżej artykułów konstytucji sowieckiej, nie trzeba komentarzy. Rzućmy jedynie okiem, na wykaz narodów walczących o swą wolność z pod komunistycznej dyktatury.

Prawdą demaskujemy obłudę, fałsz i zakłamanie.

NARODY WALCZĄCE O WOLNOŚĆ

Podajemy poniżej listę narodów oraz rok, w którym dany naród został zniewolony przez komunistyczne dyktatury.

ROSJA	1917
ARMENIA	1920
AZERBEJDŻAN	1920
BIAŁORUŚ	1920
KOZACY	1920
GRUZJA	1920
PÓŁNOCNY KAUKAZ	1920
UKRAINA	1920
TURKIESTAN	1922
MONGOLIA	1924
ESTONIA	1940
ŁOTWA	1940
LITWA	1940
ALBANIA	1946
BULGARIA	1946
JUGOSŁAWIA	1946
POLSKA	1947
RUMUNIA	1947
CZECHO-SŁOWACJA	1948
PÓŁNOCNA KOREA	1948
WĘGRY	1949
NIEMCY WSCHODNIE	1949
CHINY KONTYNETALNE	1949
TYBET	1951
PÓŁNOCNY WIETNAM	1954
KUBA	1960
KAMBODŻA	1975
LAOS	1975
POŁUDNIOWY WIETNAM	1975
ANGOLA	1975
ETIOPIA	1977
AFGANISTAN	1978
NIKARAGUA	1979

Les armements nucléaires en Europe

Après deux mois d'interruption, les Américains et les Soviétiques se retrouvent à Genève pour discuter des missiles nucléaires en Europe, dont ils débattent depuis le 30 novembre 1981, et à Vienne pour évoquer les forces conventionnelles sur le vieux continent dont la diminution officiellement recherchée se fait attendre depuis 1973.

Problème le plus urgent: « les forces de théâtre », engins d'une portée entre 1000 et 5000 km d'après l'accord passé en décembre 1979 entre les États-Unis et leurs alliés. Les Américains commenceront en décembre à déployer sur le territoire européen les nouvelles fusées Pershing 2 et les Cruise qui doivent rétablir l'équilibre menacé par la mise en place depuis 1977 des S.S. 20 soviétiques. A moins que, d'ici là, les deux Grands ne soient parvenus à s'entendre sur un règlement qui libérerait les Américains de la nécessité de moderniser leur arsenal. A moins aussi que la pression de l'opinion publique en Allemagne, en Grande-Bretagne ou aux Pays-Bas n'oblige les États-Unis à renoncer à leur projet. A cet égard, l'élection du 6 mars en République fédérale se révélera cruciale.

Ensuite, la conférence Start. Contrairement à ses prédécesseurs (Nixon, Ford, Carter), qui s'employèrent seulement à « limiter » la course aux armements, Ronald Reagan s'est fixé pour but de « réduire » véritablement les arsenaux nucléaires des États-Unis et de l'Union soviétique. Mais il a fallu trois ans pour conclure Salt I, sept ans pour Salt II. Les progrès seront donc lents, puisque, à l'inverse des « armes de théâtre », il n'y a pas d'autre impératif pour précipiter le mouvement. Cependant, il est déjà manifeste qu'une percée sur la première né-

gociation faciliterait la seconde. Les Soviétiques ont avancé pour Start des propositions que, dirent-ils, ils annuleront si l'O.T.A.N. s'équipe de Pershing et de Cruise.

Enfin, pas de surprise à attendre pour les M.B.F.R. En juillet 1982, Reagan a proposé de ramener à 700000 hommes pour chaque camp le nombre des troupes que l'Alliance atlantique et le pacte de Varsovie entretiennent en Europe. Soit une baisse de 90000 soldats pour l'Ouest et de 260000 pour l'Est.

L'U.R.S.S. serait disposée à accepter. Toutefois, il y a querelle sur la comptabilité. Les Soviétiques affirment que 160000 des hommes en uniforme qui sont imputés par l'O.T.A.N. au pacte de Varsovie ne sont pas réellement des combattants.

FORCES NUCLÉAIRES DE THÉÂTRE

Les engins en présence

- Le SS 20 soviétique: missile de 12 mètres de long pour 1,80 mètre de circonférence; chargé de 3 ogives de 150 kilotonnes (dix fois Hiroshima). Il franchit cinq mille kilomètres en quinze minutes. Il est précis: marge d'erreur 320 mètres. Il est mobile (difficile à repérer et à détruire). Son lanceur est monté sur pneus ou chenilles. L'emploi de carburant solide renforce encore cette souplesse d'utilisation (le carburant liquide ne peut pas être stocké dans les réservoirs des fusées, et les opérations de remplissage sont lentes). Les missiles de la génération précédente sont nettement surclas-

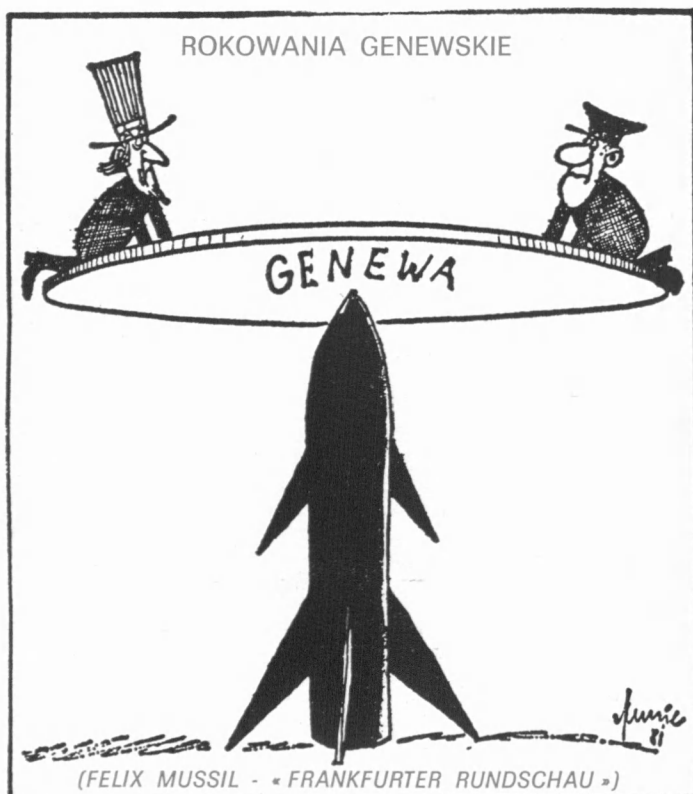
sés: 4000 kilomètres de portée pour le SS 5 et 2000 pour le SS 4; une seule ogive: propulsion liquide.

Depuis 1977, un total de 340 SS 20 a été déployé. Un chiffre qu'il faudrait multiplier par deux si, comme le pensent les experts, chaque lanceur peut emporter une fusée de recharge. Les SS 20 sont répartis entre 38 sites de part et d'autre de l'Oural: un tiers couvre l'Asie. Le reste vise l'Europe.

- Le Pershing II américain: missile de 11 mètres de long pour un mètre de circonférence. Il emporte une ogive de 250 kilotonnes (quinze fois Hiroshima); sur une distance de 1667 kilomètres en quinze minutes; moins puissant, moins mobile que le SS 20 et d'une portée inférieure, il est cependant dix fois plus précis: marge d'erreur de 20 à 40 mètres. Le Pershing II ne peut pas frapper Moscou, mais il est capable d'arroser l'essentiel de la Russie occidentale en dix minutes, détruisant des silos de ciment jusqu'à 30 mètres sous terre. Carburant solide.

Le gouvernement américain a prévu d'en déployer 108 exemplaires sur le territoire allemand pour un coût d'un milliard huit cent millions de dollars.

- Missile de croisière Tomahawk: 6 mètres de long et 70 centimètres de circonférence; emporte une charge de 200 kilotonnes jusqu'à 2500 kilomètres. Contrairement au SS 20 et au Pershing II, qui, comme toute fusée sont tirés à la verticale, le Tomahawk a les caractéristiques de vol d'un avion sans pilote. Il en a aussi la lenteur: 750 km/h. De Grande-Bretagne où il sera basé (ainsi qu'en Allemagne, Belgique, Pays-bas et Italie), il lui faudra trois heures pour atteindre sa cible en Union soviétique. Mais il a d'autres avantages. Capable d'évoluer à seu-

*Któżby te bóle i te rany krwawe
malować umiał dobranymi słowy,
co teraz oczy me ujrzaly łzawe?
Nie starczy na to naszej ludzkiej mowy,
bo ani język, ni umysł nasz mały
do rozumienia onych nie gotowy.*

Dante Alighieri

z « Boskiej Komedii », Tom I Piekło. Tłum.
Alina Świdorska

lement une quinzaine de mètres au-dessus du sol, il est pratiquement invisible pour les radars ennemis. Guidé par un ordinateur programmé d'avance, le Tomahawk frappe sa cible avec une marge d'erreur de 20 mètres. Très mobile: chaque camion de lancement peut transporter quatre engins. Total annoncé: 464 missiles pour 3 milliards sept cent millions de dollars.

Le Pershing II et le Tomahawk remplaceront le Pershing I. Vieux de 20 ans, ce missile atteint difficilement une portée de 720 kilomètres.

DOKUMENTY

PRAWO I OBOWIĄZEK WOLNOŚCI

« Nie zapomnę i nie wyprę się tego, com głosił, odkąd zostałem biskupem krakowskim ».

A głosiłem przez cztery lata, niełatwe lata: prawo i obowiązek rozmowy a nie przemocy. Prawo i obowiązek sprawiedliwości. Prawo i obowiązek wolności ku Bogu, ku prawdzie, ku kulturze i nauce.

Głosiłem prawo i obowiązek troski o dobro, o rodzinę, o Ojczyznę, wspólnej troski o Polskę, troski we współodpowiedzialności i współudziale w prawdach i obowiązkach obywatelskich. Mówiłem przed rokiem: « Jest tylko jedno wyjście = trzeba podjąć rozmowę ze społeczeństwem, ale rozmowę między równymi i wolnymi ».

Mówiłem wtedy przed rokiem, że się tego nie wyprę i tego programu nie zapomnę. W dzisiejszą uroczystość przy trumnie św. Stanisława chcę wam to powiedzieć jeszcze raz: my się tego nie wyprzemy i tego programu nie zapomnimy. Jest on bowiem zapisany w sercu, w sumieniu każdego z nas. Powracam do tego, choć świadom jestem, że i teraz może się pojawić pytanie, czy to jednak nie jest polityka od ołtarza...

Ks. Kardynał Franciszek Macharski
(6-I-1983)

Francuski minister spraw zagranicznych odbył kilkudniową podróż do Moskwy. Konferował dłużej z Gromyko i spotkał też Andropowa. Z wielu względów podróż ta, zasługując na bliższą analizę. Po pierwsze dlatego, że prezydent Mitterrand czekał aż 21 miesięcy, by nawiązać kontakt z sowiecką dyplomacją. Tak długi okres przerwy w oficjalnych kontaktach francusko-sowieckich, zwrócił już od pewnego czasu uwagę obserwatorów. Socjaliści francuscy bowiem doszli do władzy, w skład rządu weszło czterech ministrów komunistycznych, a jednocześnie nastąpiło widome ochłodzenie w stosunkach z Moskwą. Ponieważ taka zmiana kursu została postanowiona w Paryżu, a za politykę zagraniczną jest we Francji odpowiedzialny prezydent (dziedzina konstytucyjnie zastrzeżona dla samego prezydenta), więc jest jasne, że stało się tak na życzenie samego Mitterranda. I tenże Mitterrand, od momentu objęcia władzy widział się już pięciokrotnie z Reaganem, ale nie dąży zupełnie do spotkania z dyktatorem na Kremlu. Jest to w jawnej sprzeczności z polityką uprawianą przez poprzednich prezydentów od czasów de Gaulle'a poczynając.

Mitterrand przy każdej okazji podkreśla konieczność dobrych stosunków ze Stanami Zjednoczonymi, posuwa się nawet do robienia aluzji, że Francja mogłaby powrócić w skład paktu wojskowego NATO, jeśli Moskwa nadal będzie prowadzić agresywną politykę zbrojeń grożącą pokojowi w Europie. Prezydent francuski stanowczo odmawia jakiegokolwiek udziału w rozmowach na temat rozbrojenia z Moskwą i rozbudowuje ilościowo i jakościowo francuskie bronie atomowe.

W stosunku do sowietów Mitterrand dokonał w polityce francuskiej zmiany kursu o 180 stopni. Jego poprzednicy, de Gaulle, Pompidou, Giscard d'Estaing uprawiali politykę ustępstw pod adresem Rosji i w wielu okazjach, zwłaszcza de Gaulle i Giscard d'Estaing, byli faktycznymi aliantami Moskwy, bądź w zrygrywkach jej przeciw Ameryce, bądź przeciw Europie zachodniej. Nie wolno nam zapomnieć faktu, że to połączenie głosów degaullowskich z komunistycznymi nie doprowadziło w parlamencie francuskim do przegłosowania traktatu o Europejskiej Wspólnocie Obronnej, co de facto uniemożliwiło zjednoczenie Europy zachodniej i dało Moskwie możliwość wygrywania rywalizacji pomiędzy krajami bloku atlantyckiego. W latach 60-tych generał de Gaulle był najważniejszym twórcą polityki współpracy pokojowej na warunkach maksymalnie korzystnych dla USRR. W latach zaś 70-tych Giscard d'Estaing wciągnął Bonn do polityki pomocy finansowej i gospodarczej dla Moskwy co dało jej środki materialne na unowocześnienie i ogromne rozbudowanie jej sił agresywnych zarówno wojskowych co propagandowych i dyplomatycznych.

Nie mały to paradoks politycznych kombinacji, że prawicowy rząd Giscarda prowadził otwarcie prosowiecką politykę poniżając się czasami, jak np. w kontaktach z Breżniewem i Gierkiem do roli posłusznego komiwojażera, podczas gdy lewicowy rząd Mitterranda, *stawia Moskwę z miejsca na cenzurowanym, krytykuje ostro układy jałtańskie, staje w obronie «Solidarności», uparcie i często wytyka Rosji inwazję Afganistanu oraz pomaga Ameryce w likwidacji wpływów sowieckich na Bliskim Wschodzie, zwłaszcza w Libanie i Iraku.*

Nie znamy jeszcze dziś powodów, dla których Mitterrand zdecydował wziąć komunistów do swego rządu – powierzając im zresztą teki trzeciorzędnej wagi. Prawdopodobnie liczył na uspokojenie ruchów strajkowych, ale okazało się już, że taki rachunek był mylny. Strajki wybuchają jeszcze częściej.

Chaysson po swej wizycie w Moskwie powiedział: *« istnieją zasadnicze różnice pomiędzy Paryżem i Moskwą we wszystkich ważnych sprawach obecnie dyskutowanych ».* Wiele wskazuje na to, że te różnice nie będą zlikwidowane i oziębienie stosunków francusko-sowieckich będzie chyba trwało przez cały okres kadencji Mitterranda.

Obecny prezydent Francji zna lepiej od swych poprzedników cele i metody USRR. Nie waha się więc, mówić prawdę, jak np. w sprawie wyścigu zbrojeń, których przyczyną nie jest rywalizacja rosyjsko-amerykańska a tylko nienasycone ambicje ludzi na Kremlu i ich agresywna, wielokierunkowa polityka ekspansji. W polityce zagranicznej Mitterrand wykazuje dwie cechy rzadko występujące u ludzi władzy: trzeźwość w ocenie sytuacji i odważną uczciwość w nazwaniu agresora agresorem, a ofiarę ofiarą. A kto może zapomnieć wypowiedź M. Debré, wieloletniego premiera generała de Gaulle'a, określającą inwazję Czechosłowacji przez sowietów jako *« accident de parcours! ».*

De Gaulle spowodował wystąpienie Francji z NATO, 20-lat wcześniej Roosevelt nie potraktował go poważnie. Swoje osobiste animozje przeniósł de Gaulle na teren interesów Francji, wykazując tym więcej egoizmu niż patriotyzmu czy politycznej mądrości. Mitterrand-socjalista nie daje się nabrać na lewicową frazeologię komunistycznych kłamstw, ani pustych obietnic.

W Moskwie ten stan słusznie przewidziano i oceniono. Kandydatem Moskwy na prezydenta w Paryżu był w 1974 i 78 Giscard d'Estaing, nie Mitterrand. Ambasador Czerwonienko dwoił się i troił, by zapewnić zwycięstwo Giscarda.

Zejście ze sceny politycznej ludzi Moskwy tak przychylnych i pozytywnych (może nawet duszą oddanych) jak Willy Brandt, Giscard d'Estaing czy Waldheim, odbije się poważnie na układzie nowych sił mobilizowanych pod egidą Reagana dla obrony wolnego świata.

Powrót do lepszych stosunków francusko-amerykańskich leży w interesie Zachodu. Należy tylko ufać, że będzie to odpowiednio rozumiane i w Waszyngtonie i w Paryżu, choć napewno i tam i tu, znajdują się potężni wspólnicy Moskwy, którzy będą czynić wszystko, aby do ścisłego porozumienia i solidarnej polityki amerykańsko-francuskiej w ramach wspólnej polityki obrony Zachodu nie dopuścić.

Andropow zmuszony do konfrontacji z wielką czwórką złożoną z Reagana, pani Thatcher, konclerza Kohla i prezydenta Mitterranda miałyby ciężki orzech do zgrzyzenia. Marzenia nic nie kosztują, a fortuna kołem się toczy...

The promotion of atheism in the USSR

According to Marx, « *Religion must disappear in a world where Socialism is developing... education plays a crucial role in this* ». Over the years militant atheism has – which certain variations in pressure – remained an important feature of Soviet policy: it seems to be regarded as a unifying factor in the development of Soviet society, as well as a means of eradicating religion. The Soviet Constitution guarantees freedom for atheist, but not for religious, propaganda.

Yet religion persist after 60 years of Communist repression and indoctrination, and Soviet ideologists (and even political leaders), faced with a revival of interest in religion, particularly among the young, appear to be aware of the crudity and ineffectiveness of most atheistic efforts. The youth newspaper *Komsomolskaya Pravda* took some care, in an article by A. V. Belov, chief atheist adviser to the political literature publishing house *Politizdat*, to offer a reasoned reply to those who had written to the newspaper about religion. He acknowledge that young people constituted an increasing element in certain sects and that believers included a growing number with advanced education and professional training; but he concluded by reminding readers of the need to mount a « *determined and detailed onslaught on religion* ». One letter-writer had described his confusion when, on encountering a group of young people on a train singing hymns to a guitar and he had wanted to interrupt, his wife had reminded him about freedom of religion. Belov commented that the citizen's duty according to the Constitution was to « *help those who had blundered onto the path of religious illusion back to a socially useful outlook* ». The Government newspaper *Izvestiya* carried a letter which noted with alarm the current fashion for church weddings and christenings, for wearing crucifixes and for hanging ikons in the home.

At the 26th Party Congress recalled the (largely ineffectual) Central Committee decree of April 1979 on ideological and political education work, which had urged a more lively approach, with the use of fewer « *hackneyed expression* » and « *ready-made formulae* », and then went on to remark that as Soviet Man developed, he became more knowledgeable and his « *spiritual demands have increased considerably* ». But these are not supposed to include religion: an editorial in the party newspaper *Pravda* emphasised that atheist education was an important part of Soviet Man's ideological education. The Soviet leaders nevertheless have to face the fact that atheism is basically negative,

and an article in *Izvestiya* by a philosopher, E. Filimonov, conveyed some of their frustration that a good grounding in scientific atheist knowledge does not necessarily lead to full conviction. The *Pravda* editorial entitled « *The Education of Convinced Atheists* », recognised that religion was the basis of so much – in culture, morality and structure of society – that atheism must try to provide a comprehensive alternative. The party, trade unions and Komsomol (youth organisation) must be more sensitive to the needs of the individual, it said, and Christian arguments must be fought on their own terms. Admitting past mistakes and insufficiencies, it called for an intensified struggle against religion, to be closely linked with education, both within schools and universities, and without. Newspapers, television, films and literature, clubs and other social activities must all be exploited. The family, too, should be aware of its responsibilities in the « *protection* » of children and adolescents from religion. The editorial suggested that housewives, pensioners, invalids – those who do not play an active part in social production – are specially at risk. Soviet people must be made to see that they had no need of the church, it said, since the State could take care of all their needs, both material and spiritual; more publicity should be given to the State's alternative festivals and ceremonies. These include 1 May (Labour Day), 7 November (the 1917 Revolution anniversary) and the Soviet New Year, which has replaced Christmas as the main mid-winter festival – thus allegedly marking a return to a pre-Christian tradition. Filimonov's article in *Izvestiya* tried to put atheism in a historical context, referring

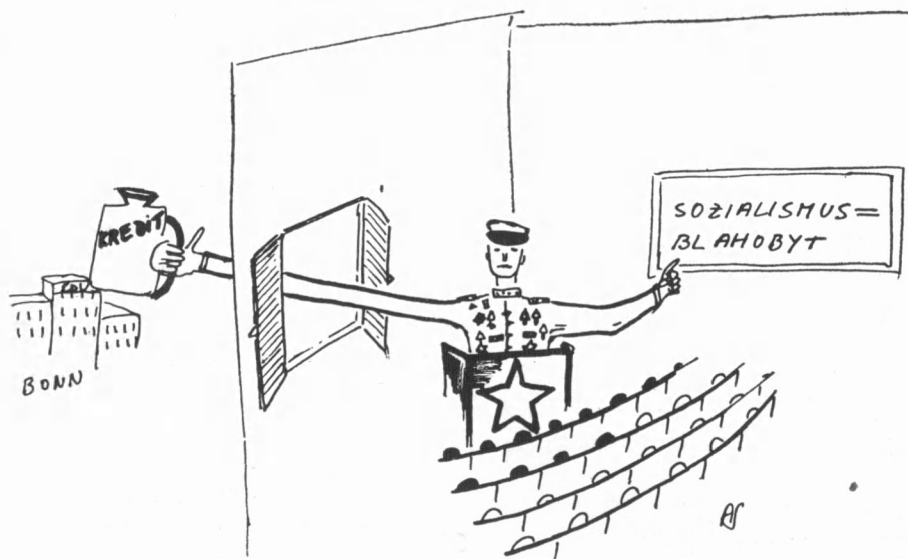
to it as a tradition of the 1920s and 1930s, « *expressing his (Soviet Man's) ideological maturity* ». It admitted that the new Socialist ceremonies for naming children, marriage and burial lacked emotional and aesthetic appeal, while maintaining that they would still help to oust their religious counterparts. For some time increasing efforts have been made to give dignity and importance to the secular ceremonies.

Institutional framework

The promotion of atheism is undertaken mainly by the Institute for Scientific Atheism, which is responsible to the Academy of Social Sciences – directed by the party Central Committee. The Institute co-ordinates the work of a large number of subsidiary atheist bodies, such as those in colleges of all kinds, publishing houses, even the Moscow Planetarium.

A network of atheist clubs, houses and « *universities* » has been established throughout the country, and members are exhorted to be active in the propagation of atheism. Large numbers of people are employed as professional lecturers on atheism. According to the Latvian radio programme « *Code Join Our Club* », the Council of Atheism in Latvia has for the past eight years been running a school to teach the basics of scientific atheism; it was expanded to form a « *people's university* ». The Turkmen Institute of Scientific Atheism opened in early directing its attention particularly towards Islam, trains lecturers in atheism. In Tadzhikistan, in the first half of 1980, more than 4,000 lectures were given and dozens of conferences and question-and-answer evenings

SOCIALIZMUS V PRAXI

« SLOBODNE SLOVENSKO »

held. Museums of atheism include the former Kazan Cathedral in Leningrad, now the Museum of the History of Religion and Atheism. There are regional clubs for the readers of *Science and Religion*, a monthly atheist journal produced by the *Znaniye* (« Knowledge ») Society, an important body in the dissemination of atheist propaganda.

Whereas children under the age of 18 are not allowed to receive religious education (except at home), atheistic instruction at school is compulsory: within schools teachers and other activists encourage religious children to reject their parents' belief and often connive at the bullying of such children. An article in the teacher's newspaper *Uchitelskaya Gazeta*, entitled « *Atheists go on the Offensive* », described the encouragement given to an atheist club in a school in the Bashkir Autonomous Republic after a questionnaire had revealed that only five out of 100 children thought religion an evil. All members of the three official youth organisations – Octobrists, Young Pioneers and the Komsomol – have to be atheist.

From the Republic of Kirghizia, whose population has a traditionally Muslim background, the newspaper *Sovetskaya Kirghizia* complained that schools and colleges were making poor use of the « *tremendous opportunities* » available to them for teaching atheism and for work outside the classroom and lecture hall; more should be done among women, children and young people, and the Republic should have more trained specialists in atheism. The newspaper called on trade unions, Komsomol organisations, the *Znaniye* society and the Ministries of Culture, Education, Higher and Secondary Specialised Education and Health to assume greater responsibility in the field, working out « *integrated measures* » to advance atheistic work; a major role also belonged to the mass media.

Themes and approach

Brezhnev indicated the extent of the resources available for the propagation of atheism when he told the 26th Party Congress that 380 million copies of newspapers and periodicals and 75 million television screens ensured that tens of millions of families were able to receive the « *required explanations of party policy, new knowledge, and to become enriched both in mind and spirit* ». Propaganda material ranges from philosophical Press articles to slogans and posters glorifying scientific achievement. The crude boasts of the Khrushchev era – that because the cosmonauts did not see God, He does not exist – were later condemned as unconvincing, and a more sophisticated version has recently appeared. An article in the army newspaper *Red Star* included the assertion that space travel and the creation of artificial satellites had become « *one of the most important atheist factors in the scientific revolution of today* » – man could be seen as successfully storming and taming the so-called « *heavens* » without divine retribution.

The Press and radio frequently denounce

religious fanatics and cranks, and publicise the views of alleged former believers who have seen the error of their ways. Alfreds Indriksons, a lapsed priest, claimed on *Riga Radio* that « *no believer can deny that atheists usually live better and more happily than believers* », and described Christian stories and « *legends* » as « *useless and harmful* ».

At the same time most Soviet sources also stress the need for a certain amount of tact. The December *Sovetskaya Kirghizia* article, for instance, warned: « *All atheistic work should be carried out thoughtfully and extremely carefully; crudeness, administrative measures and hurting the feelings of believers must not be allowed in the struggle against religious prejudices* ». Such tact is particularly no-

ticeable in Muslim areas of the USSR. Nevertheless, while atheistic work is given party backing and a wealth of resources, religious groups of all kinds are still subjected to harassment and at times direct repression. Particular targets include groups whose religious beliefs have a nationalist overtone – eg Lithuanian Catholics, unofficial activist groups within groups compulsorily registered by the State, and groups which refuse to be controlled by the State like the Schismatic Baptists, 130 of whose members were reportedly in prisons and camps.

Although the Constitution guarantees freedom of conscience, there are strong pressures to prevent people from giving expression to religious belief.

M. T. M.

APPEL POUR LA LITHUANIE

Il est des pays au bout de l'oubli...

Au fond du silence...

La Lituanie est de ceux-là.

Malgré cent vingt trois ans d'occupation par la Russie Tsariste puis une brève période d'indépendance entre les deux guerres, suivie par l'annexion de fait par l'U.R.S.S., en 1940, ce pays a réussi à conserver son identité et la langue.

Et le monde se tait.

Entre 1940 et 1950 – déportations massives – en une semaine, du 14 au 21 juin 1941, 34.260 Lithuaniens sont déportés en Sibérie.

Silence...

Le pays ne dépose les armes qu'en 1952.

Silence toujours.

Aujourd'hui, les fusils ne parlent plus... En Lituanie, la lutte est une question de droits de l'homme, de liberté d'expression religieuse et de liberté tout court.

Pour trois millions et demi d'habitants le pays est grand comme deux fois la Belgique, il existe une quinzaine de publications de presse clandestine dont la principale est la « *Chronique de l'Église Catholique en Lituanie* » qui paraît depuis dix ans.

Il y a aussi de nombreux prisonniers pour délit d'opinion...

En Novembre 1981, dans une rue de Vilnius, le père Bronius Laurinavicius (70 ans) est mort, poussé sous les roues d'un camion. Il était membre du groupe Lituanien de surveillance des accords d'Helsinki...

Silence...

Vous ne saviez pas. Maintenant, vous savez!

Aujourd'hui, après la Tchécoslovaquie, l'Afghanistan et la Pologne, la Lituanie se doit de rappeler à tous que les silences doivent être brisés.

Vous ne saviez pas? Maintenant vous savez!

Cette connaissance est précieuse. Car l'aide à la Lituanie n'est pas une question d'argent.

Votre aide est un partage, un cri dans le silence...

Signer ce texte, le faire signer (au besoin après l'avoir photocopié), c'est affirmer votre soutien moral au peuple Lituanien.

Le Centre Pastoral de Saint Merry, 76, rue de la Verrerie, 75008 PARIS.

regroupera les appels signés. Il est important que ceux qui luttent, en Lituanie, sachent qu'ils ne le font pas dans la solitude. Nous leur ferons savoir que vous êtes avec eux.

SPOŁECZEŃSTWO PODZIEMNE

DEKLARACJA TYMCZASOWEJ KOMISJI KOORDYNACYJNEJ NSZZ SOLIDARNOŚĆ

— E' un SS20 personale.

OSOBISTY PODARUNEK
ANDROPOWA DLA ŚWIATA
ZACHODNIEGO

ORACION DE JUAN PABLO II A LA VIRGEN DE GUADALUPE

Ob Virgen Inmaculada Madre del Verdadero Dios y Madre de la Iglesia, Tu, que desde este lugar manifiestas tu clemencia y tu compasión a todos los que solicitan tu amparo, escucha la oración que con filial confianza te dirigimos.

Te consagramos nuestro amor, nuestras alegrías, enfermedades y nuestros dolores.

Queremos ser totalmente tuyos y recorrer contigo el camino de una plena fidelidad a Jesús.

Virgen de Guadalupe, Madre de las Américas, intercede para que el Señor infunda hambre de santidad.

Concede a nuestros hogares la gracia de respetar la vida que comienza con el mismo amor con que concebiste en tu seno la vida del Hijo de Dios.

Te suplicamos que nos concedas un amor a todos los sacramentos que vienen de tu Hijo Jesucristo que con el Padre y el Espíritu Santo vive y reina por los siglos de los siglos. Amén.

Consejo Nacional de
Estudiantes

TKK poddaje pod szeroką społeczną dyskusję wstępne założenia deklaracji « Społeczeństwo Podziemne ».

1. Doświadczenia stanu wojennego uczą, że walka o nasze cele wymaga powszechnego udziału społeczeństwa świadomego swych niezbywalnych praw i zorganizowanego do długofalowego działania. Wojna władzy ze społeczeństwem trwa – zmienia się tylko taktyka. Dziś władze formalnie walczą z NSZZ « Solidarność », faktycznie jednak, kwestionując porozumienia sierpniowe, godzą w podstawowe interesy społeczeństwa. Społeczeństwo pozbawione zostało możliwości niezależnego działania i aktywnego kształtowania życia politycznego. Władze dążą do stworzenia porządku polityczno-prawnego, w którym jakiegokolwiek niezależne działania społeczne będą niemożliwe. Wszystkie decyzje czy obietnice mają na celu jedynie uzyskanie na czasie: władza spodziewa się, że społeczeństwo zmęczone walką o byt i pozbawione perspektyw zrezygnuje z programu reformy, pogodzi się z utratą podmiotowości.

2. Naszym celem jest budowa społeczeństwa samorządnego – Samorządnej Rzeczypospolitej – zgodnie z programem przyjętym na I Krajowym Zjeździe Delegatów NSZZ « Solidarność ». W obecnej sytuacji dojść do tego celu możemy tylko przez ruch społeczeństwa podziemnego.

TKK wzywa do organizowania powszechnego ruchu oporu i tworzenia społeczeństwa podziemnego. Ruch ten powinien objąć rozmaite obszary życia i aktywności społecznej, wszystkie grupy i środowiska, miasto i wieś. Jest to podstawowym warunkiem jego siły, gdyż uniemożliwia władzy tworzenie i utrwalanie podziałów antagonizujących społeczeństwo. Podziemny ruch oporu musi zmniejszać poczucie osamotnienia jednostki. Musi uczyć zbiorowego działania; umocnić świadomość, że tylko dzięki samoorganizacji i własnej inicjatywie możemy osiągnąć nasze cele. Musi ukazywać społeczeństwu tkwiącą w nim siłę.

3. Społeczeństwo podziemne powinno przede wszystkim: a) uniemożliwić działania władz zmierzające do rozbicia społeczeństwa, b) wykształcić zdolność samoorganizowania się i samoobrony, c) podnosić poziom kultury politycznej i przygotowywać społeczeństwo do życia w demokratycznej Polsce.

4. Ruch społeczeństwa podziemnego tworzą grupy zorganizowane w strukturach zakładowych i środowiskach zawodowych, osiedlach bądź kręgach przyjaciół. Charakter, zakres i formy działania każdej grupy zależą od jej możliwości.

5. Szczególną uwagę należy zwrócić na młodzież. Na niej, z natury najbardziej ofiarnej i bezkompromisowej, spoczywa i nadal spoczywać będzie ciężar organizowania różnych form oporu. Masowy udział

młodzieży w ruchu społeczeństwa podziemnego będzie zapowiedzią naszego zwycięstwa.

6. Każdy uczestnik grupy powinien znaleźć możliwość działania w ramach społeczeństwa podziemnego. Jest w nim miejsce dla wszystkich, którzy akceptują nasz program. W ruchu społeczeństwa podziemnego nie ma spraw małych i wielkich – liczy się suma postaw i działań, świadczących o niezależności myśli, gotowości do pracy organizacyjnej czy niesienia pomocy potrzebującym. Liczy się konsekwencja, upór i odwaga w walce – gdy będzie ona konieczna.

7. Proponujemy następujące podstawowe kierunki działania w ruchu społeczeństwa podziemnego:

a) organizowanie akcji samopomocy dla represjonowanych, dla zwalnianych z pracy, żyjących w niedostatku, chorych i innych potrzebujących materialnego i moralnego wsparcia;

b) organizowanie niezależnego obiegu informacji: działalność wydawnicza, poligrafia, kolportaż, akcje ulotkowe, demaskowanie celów propagandy władzy;

c) organizowanie nauczania i samokształcenia: oświata niezależna i niezależny ruch naukowy, kursy dokształcające, uniwersytety robotnicze i ludowe, kluby dyskusyjne, wydawnictwa naukowo-szkoleniowe, kształcenie organizatorów i działaczy ruchu, biblioteki, stypendia i zasiłki dla młodzieży uczącej się, nauczycieli, twórców, zakładanie fundacji społecznych itp.;

d) organizowanie akcji manifestujących istnienie oporu społecznego: obchody rocznicowe, plakaty, ulotki, udział w akcjach protestacyjnych proklamowanych przez regionalne ciała decyzyjne lub TKK;

e) organizowanie działalności gospodarczej (spółdzielnie, warsztaty pracy) oraz wpływanie na procesy gospodarcze.

8. Społeczeństwo podziemne zwalcza fasadowe organizacje montowane przez władze, organizuje bojkot środków oficjalnej propagandy, zebrań, dyskusji i imprez o charakterze politycznym lub propagandowym, przeciwstawia się postawom kolaboranckim. Społeczeństwo podziemne działa na rzecz rozwoju kultury narodowej, jednocześnie musi przeciwstawić się dążeniom władz do jej jednostronnego wykorzystywania i instrumentalnego traktowania. Szczególna odpowiedzialność ciąży więc na środowiskach literackich, dziennikarskich i naukowych, a granice, gdzie zaczyna się kolaboracja i działania sprzeczne z interesem narodem określać powinny środowiskowe kodeksy moralne.

9. Społeczeństwo podziemne powinno – przez naciski na władze – tworzyć warunki przybliżające ugodę społeczną, a zarazem stopniowo zdobywać pozycje rozszerzające jego prawa społeczne i polityczne.

10. Ruch społeczeństwa podziemnego

CZYTAJ I POPIERAJ POLSKĄ
PRASĘ W ŚWIECIE

powinien być zdecentralizowany. Wszystkie ogniwa Związku mają obowiązek podjęcia działań inspirowanych i organizujących społeczeństwo podziemne. Funkcje konsultacyjno-koordynacyjne w regionach pełnią zakonspirowane regionalne ciała decyzyjne. Nadają one kierunek pracy, publikują w prasie podziemnej zalecenia, instrukcje i odezwy programowe. Koordynację ogólnopolską zapewnia TKK.

11. Oczekujemy, że ruch społeczeństwa podziemnego stanie się dodatkowym czynnikiem kształtującym sytuację międzynarodową zgodnie z interesami sprawy polskiej.

12. Proponowane działania stworzą ruch wspólnoty narodowej zjednoczonej wokół idei Solidarności.

ALLA POLONIA

*Ricordi?
tu Polonia, mi dicesti « vai »
ed io partii*

*Anche se il destino
oggi ci separa,
io son con te
a sopportare il tuo martirio.
Povera Patria mia!
Con lo sguardo fisso nel nulla,
desolanti scene vedo.
Con l'udito attento nel nulla
odo innumeri grida.
Siamo noi, i tuoi figli,
il tuo popolo che soffre e spera
e anela alla sua libertà.*

da una poesia
di Antonio MARUCCI

TAGUNG DER FREIEN JOURNALISTEN

Aus der Initiative des Verbandes der Freien Presse e.V., fand am 27. und 29. November 1982 in München ein Kongress des Europäischen Bundes der Exiljournalisten (Fédération Européenne des Journalistes Libres) statt.

Unter der Leitung des Präsidenten Dr. Stefan MARINOFF und des Generalsekretärs des Verbandes, Dr. Zoltan MAKRA, untersuchten die Vertreter der freien Journalistenverbände aus verschiedenen Ländern des Europarates den organisatorischen Ausbau des Bundes und erstatteten Berichte zur politischen Lage in den einzelnen Ländern.

Zu aktuellen politischen Ereignissen nahmen Stellung: Dr. Stefan MARINOFF (62 Jahre Sowjetherrschaft, -eine Bilanz), Prof. Dr. Lothar BOSSLE (die Welteinheit der Freiheit als europäische Gegenwartsaufgabe), Dr. Victor STANKOVICH (Atlantisches Bündnis - Garant für die Freiheit des Westens), Pfarrer Jerzy GALINSKI (Polen heute) und Roman DEBRYCKYJ (Afganistan - drei Jahre danach).

« EUROPA VINCET »

ODA DO SOLIDARNOŚCI

(Jeszcze nie zamordowanej)

B.D.I.C

*Byłaś gwiazdą, nadzieją
z pragnień wolności powstałaś.*

Walczyłaś...

Aż przyszedł czas Twojego milczenia.

*Pamiętamy, że jesteś tragiczną ofiarą
czerwonych generalów,
« bohaterów » dzisiejszego dnia,
którzy gardzą TOBĄ.*

*Przystań na to, uchyl czoła
i z podziemia wstań na nowo!*

*Wielkości Twych cierpień
nie zapomni Świat.*

*Bo przecież TY - to
najpiękniejszy wolności znak!*

*Gdy lud cierpi, milczy, ginie
na kolana pada,
wiemy, że to hańba generalów
I NARODU ZDRADA!*

*Lecz Naród ten ma wielką
Boską, Łaskawą moc,
i powstanie na nowo,
gdy przemienie długa,*

TRAGICZNA GRUDNIOWA NOC!!!

A. BUCZAK

ALLA MADONNA NERA

Ascolta o Madonna,
questa mia preghiera:
ti parlerò in un sussurro,
con la voce della mia anima.
Son qui,
inchinato davanti a te,
con gli occhi colmi di lacrime;
io che ero un uomo forte,
ora piango senza vergogna.
Ascolta,
nella penombra di questa chiesa,
il lamento di colui che
da fanciullo intonava a te
i canti
e che ora è annientato
dalla ferocia umana.
Come batte il mio cuore!
Com'è triste,
ha con sé il ricordo
di una persona cara,
che forse mai più vedrà.

Ricordi quel bimbo
con i calzoni corti
che insieme a me ti onorava?
Ora è un uomo, come me
ma non rivedrà più
la tua immagine,
se non con il pensiero.
Credeva nella giustizia, nella liber
e lo hanno portato via,
chissà dove.
Presto condurranno via
anche me, lo sento
perché ho peccato
dello stesso male.
Ho paura, sudo sangue.
Ho solo una grazia da chiederti:
aiutami a morire come tuo Figli

Maria Domenica Neri

All information regarding **POLISH UNIVERSITY IN LONDON**
may be obtain:

Polish University in London
238-246 King Street
LONDON W6 ORF England

Polish Institute of Science and Culture, Inc.
Affiliate Polish University in London
6005 West Irving Park Road
Chicago, Ill. 60634 USA

TRENDS IN COMMUNIST INTERNATIONAL ORGANISATIONS

INTERNATIONAL ORGANISATION OF JOURNALISTS (IOJ)

2nd Session of Studies and Documentation Commission, Moscow, 27-28 October

J.N. Zasurski, described as an IOJ Vice-President, delivered a report to this meeting on « Journalism and the Ideological Struggle of the Present Time ». He called for positive measures « to contribute to the struggle against the psychological war waged by the Reagan Administration ». Participants approved a plan of action for 1983 and discussed cooperation with the IOJ Commission for the Education of Journalists. The next session will take place in Prague in the spring of 1983.

Radio Course, East Berlin

A seminar for leading personalities of radio stations and senior radio journalists from Afro-Asian and Latin American countries was scheduled to run until early December at the Werner Lamberz international Institute of Journalism [which trains journalists on behalf of the IOJ].

Relations with Journalists' Organisations in Developing Countries

The IOJ sent observers to the 2nd Congress of the Union of African Journalists (UAJ) in Cairo from 16-19 October, which was addressed by the IOJ Secretary-General, Jiri Kubka (Czechoslovakia). A meeting of solidarity with the Arab people of Palestine and African nations « fighting against imperialism, racism and apartheid » was held; after this, the IOJ and the Federation of Arab Journalists (FAJ) passed a joint resolution which was published as an official document of the UAJ Congress.

While in Cairo, the IOJ delegates started talks with the board of the Egyptian Press Syndicate on closer cooperation. These were concluded, during the visit of a delegation from the Syndicate to Prague from 22-27 October, with the publication of a joint communiqué. An FAJ delegation also signed a joint communiqué with IOJ representatives after a visit to Prague from 20-24 October.

The IOJ sent a message of greetings to SWAPO journalists on the « week of international solidarity with the people of Namibia », 27 October - 3 November. The editorial board of the West African Press Syndicate (WAPS) decided to found a special IOJ group, to be known as **The Group**. The IOJ will also help the newly founded Angolan Union of Journalists to organise courses at the recently established national centre for journalism in Luanda.

A meeting of the Executive Committee of the Council of Chilean Journalists in Europe took place in Prague from 30 October - 1 November, under the patronage of the IOJ.

CHRISTIAN PEACE CONFERENCE (CPC)

« Anti-Racism » Study Commission Meeting, FRG, 15-18 November

This meeting, scheduled to be held in Hofgeismar, invited representatives of several « liberation movements » to report on aspects of « the struggle against racism and racial discrimination ».

Delegations

A CPC delegation led by its President, Karoly Toth (Hungary), was received by the UN Secretary-General on 6 October. The Conference was represented at the annual meeting of the organisation, Christians Associated for Relations with Eastern Europe (CAREE), at Evanston, USA, on 7 October, and at a seminar which followed on 9-10 October. The New York Rabbi, Arthur Schneier, had meetings in Hungary with the leaders of several religious organisations, including Toth.

Message

The CPC sent a message to the heads of delegations to the Madrid review meeting of the CSCE. The message rejected the new stage of the arms race and the plan for deploying medium-range missiles in Western Europe.

INTERNATIONAL FEDERATION OF RESISTANCE FIGHTERS (FIR)

Messages and Protests

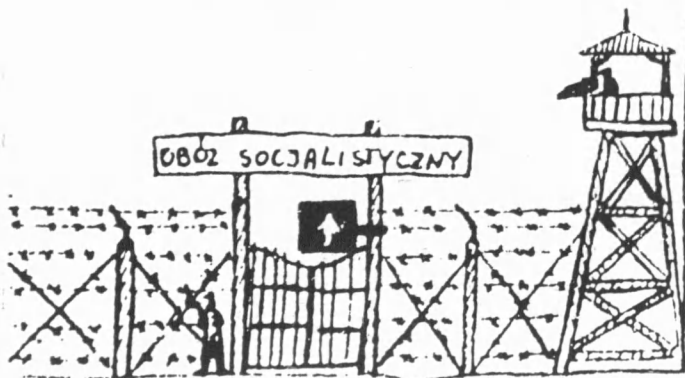
The FIR appealed to participants in the **Madrid** review meeting of the CSCE to take positive measures towards disarmament, deplored **President Reagan's** decision to manufacture and deploy 100 MX rockets, and sent condolences to the **Soviet** war veterans and the Soviet people on the death of President Brezhnev.

AFRO-ASIAN PEOPLES' SOLIDARITY ORGANISATION (AAPSO)

Communist Afro-Asian Committees' Meeting, Ulan Bator, November

This 13th consultative meeting, which ended on 19 November, discussed the co-ordination of joint action in the struggle for peace and detente, for national independence and social progress of the Afro-Asian peoples. Soviet « peace » initiatives were praised. Achim Reichardt (GDR) attended.

Z WOLNEJ PRASY POLSKIEJ
SOCJALISTYCZNY CZYTAJ SOWIECKI

EUROPA jednej kultury
EUROPA jedności i solidarności
EUROPA pokoju
EUROPA bez represji i gwałtu
EUROPA bez murów nienawiści
EUROPA bez żelaznej kurtyny
EUROPA sprawiedliwości
EUROPA bez głodu
EUROPA bez nacjonalistycznych ambicji
EUROPA braterskiej współpracy

Nie zapominajmy, że Polska i jej bratnie
Narody przynależą także do Europy.

PRZEGLĄD PRASY

STILL RATIONING IN POLAND

Long lines have largely disappeared from shops. But rationing continues to limit purchases of everything from meat and butter to children's shoes. Meat shortages could become even more severe because Western sanctions have deprived Poland of feed grains for livestock. Farmers are slaughtering next year's breeding stock.

Chicken production, also dependent on imported grain, has fallen so sharply that annual poultry consumption has dropped by more than 75 percent. Bread supplies are in doubt, too, because farmers are withholding much grain they normally would sell to the government.

Availability of consumer goods is down by 23 percent from poultry levels of a year ago. Barely half the 200,000 Polish Fiats due for production in 1982 were built, raising the prospect of even lengthier delays for the 1.5 million Poles waiting to buy cars.

Poles have become resigned to long waits for essentials taken for granted elsewhere. One young woman missed buying a dinner table by arriving at a shop 6 hours after 100 tables had been delivered. Only samples were left. « They're not for sale », the salesman said. « If we sold samples, how would anyone know we're a furniture store »?

Even leaner times may be ahead. Prices for essential goods will rise sharply as the government withdraws costly subsidies from the welfare economy. Living costs are due to jump 18 percent in the coming months, on top of price rises this year that dopped the living standard by 26 percent.

« U.E. NEWS & WORLD REPORT »

AGENCI NA DŁUŻSZĄ METĘ

« Sowiecka służba bezpieczeństwa posługiwała się ze szczególnym upodobaniem "agentami na dłuższą metę". Już za czasów Dzierżyńskiego używano z podobnym skutkiem tego typu agenta, którego zadanie polegało na osiedleniu się za granicą w pewnym rejonie pracy, gdzie w okresie kilku lat prowadził normalne życie, nie podejmując żadnej pracy wywiadowczej... Dopiero po zupełnym "zaaklimatyzowaniu" się – w niektórych wypadkach trwało to cztery lub pięć lat a nawet i dłużej – agenci nawiązywali kontakt z centralą moskiewską. Zadania jakie przydzielano poszczególnym agentom zależały od kontaktów nawiązanych przez nich w międzyczasie. Znane są jednak także wypadki dokładnego ustalania zadania przed "przerzutem" za granicę. W takich wypadkach przystępowali do wypełnienia swego zadania dopiero po upływie pięciu lub dziesięciu lat, a nawet jeszcze dłuższego okresu ».

Powyższy cytat pochodzi z książki Borysa Lewickij'ego « Terror i rewolucja », napisanej na początku lat sześćdziesiątych. Mimo upływu lat nie należy sądzić by KGB zaniechało tych praktyk. Wszystko raczej wskazuje, że doprowadzono je do większej perfekcji a zastosowanie znalazły również w wywiadach wszystkich krajów satelickich podległych centrali moskiewskiej.

opracował K. Wirski
« SPRZECIW »

ABSENTÉISME

125 MILLIARDS D'HEURES DE TRAVAIL PERDUES

125 milliards d'heures de travail perdues, soit l'équivalent du travail de 60 millions d'ouvriers pen-

B.D.I.C

dant un an: tel est le prix de l'absentéisme en Union Soviétique en 1983, évalué récemment par les « Izvestia ».

Depuis plusieurs semaines, les contrôles sont renforcés sur les lieux de travail: des inspecteurs, posés par deux à l'entrée des usines exigent désormais des ouvriers qu'ils déposent leur laissez-passer ne pénétrant dans l'établissement pour ne le reprendre qu'à la fermeture.

L'absentéisme, modéré chez les « cols blancs », atteint des proportions alarmantes chez les ouvriers, avec des pointes notamment avant et après les jours de paie, c'est-à-dire deux fois par mois, reconnaissent les sociologues soviétique.

CHOICE OF CARDINALS GIVES EAST WIDER CHURCH ROLE

The Roman Catholic Church now has its first cardinal resident in the Soviet Union since the Russian revolution and the first cardinal who has refused to accept the ruling that to enter the Sacred College he had first to be a bishop.

Cardinal de Lubac, the celebrated Jesuit theologian, was among the 18 new cardinals formally created by the Pope yesterday. He had told the Pontiff that he had studied the duties of a bishop and felt that, at the age of nearly 87, he was not confident of being able to carry them out. The ruling was made by John XXIII but the Pope decided to meet Father Henri de Lubac's request and dispense in his case with episcopal ordination.

The first Soviet citizen to join the Sacred College – and with it to take the traditional rank of Prince of the Blood – is the Apostolic Administrator of Riga, Cardinal Vaivods, who is also 87.

In general, the Pope's aim in these first creation of cardinals since 1979, it is believed at the Vatican, is to place new emphasis on the international character on the church. Of the 18, only three are Italians, which used to be the predominant nationality by far in the College, and six are from Western Europe.

Four come from Eastern Europe as yet another sign of the Pope's insistence that the East must be given greater weight in the church's affairs than hitherto.

Apart from Cardinal Vaivods, the east Europeans are: the Bishop of Berlin, who lives in the East, The Archbishop of Zagreb, and the Polish Primate. The remainder are carefully chosen to represent all continents. The full list is as follows:

Antoine Pierre Khoraiche, the Maronite Patriarch of Antioch; Bernard Yago, the Archbishop of Abidjan; Aurelio Sabattani, the prefect of the Holy See's tribunals; Franjo Kuharic, the Archbishop of Zagreb; Giuseppe Carosia, the prefect of Congregation for the Sacraments; José Ali Lebrun Moratinos, the Archbishop of Caracas; Joseph Bernardin, the Archbishop of Chicago; Michael Michai Kitbunchu, the Archbishop of Bangkok; Alexandre do Nascimento, the Archbishop of Lubango; Alfonso López Trujillo, the Archbishop of Medellin; Godfried Danneels, the Achbishop of Malines-Brussels; Thomas Stafford Williams, the Archbishop of Wellington; Carlo Maria Martini, the Archbishop of Milan; Jean-Marie Lustiger, the Archbishop of Paris; Jozef Glemp, the Archbishop of Warsaw; Joachim Meisner, the Bishop of Berlin; Julians Vaivods, the Apostolic Administrator of Riga; Henri de Lubac, Jesuit theologian.

These creations bring the total of the Sacred College to 138, the highest in its history. Those over the age of 80 do not have the right to vote in papal elections. There are 18 cardinals above the voting age and so those who can enter a conclave to elect a new Pope now number 120, the maximum recommended by Paul VI.

The appointments notably strengthen several leading figures in the church, notably Cardinal López Trujillo, the conservative leader of the Latin American hierarchies and Cardinal Bernardin, the active and able archbishop of Chicago who is undoubtedly now the most influential of the North American bishops. He is also principal drafter of the forthcoming pastoral letter of the North Americans on nuclear weapons.

« THE TIMES » 2.2.1983

Faut-il « conclure » ?

Disons d'abord que Politique et Sécurité sont deux notions qui se recouvrent presque exactement. De tout temps, le Pouvoir a eu pour mission essentielle d'assurer la paix civile et la défense extérieure. Sceptre et main de justice se justifient réciproquement.

Aussi longtemps que les périls internes et externes ont eu une cible exclusivement ou principalement nationale, l'Autorité responsable ne pouvait être que nationale.

La menace (les menaces) se situant désormais à l'échelle continentale, cette Autorité doit évidemment se situer elle-même au niveau correspondant. Nul ne peut s'élever là contre sans manquer de lucidité et de cohérence.

Nous avons à protéger nos valeurs européennes, notre patrimoine matériel et moral, exposés à la même convoitise d'un impérialisme conquérant. Il y aurait absurdité à revendiquer une « indépendance » de l'Europe dans les domaines politique, économique, social, culturel, spirituel (dans la solidarité avec les Occidentaux extraeuropéens, à commencer par les Américains, qui partagent notre foi en la dignité humaine), si cette aspiration ne se doublait pas de la volonté d'en assurer la défense, dont une politique de sécurité commune est un aspect capital.

Etre « Européen », c'est donc « ipso facto » réclamer une Défense européenne.

1. Terme d'ailleurs ambigu et contestable, comme nous l'avons déjà noté. Nous préférons celui d'autonomie, traduction institutionnelle de notre vocation à la spécificité. C'est de diversités assumées dans la communauté de destin qu'est faite la richesse du monde – d'où procède la richesse de la pensée fédéraliste.

A l'inverse, il n'est aucun organe militaire qui ne soit soumis à un pouvoir politique – sauf à revenir à l'anarchie des « Grandes Compagnies » des « Seigneurs de la Guerre », des

« Royaumes Combattants ». C'est une vérité admise par tous en Occident depuis l'Antiquité que « les armes doivent le céder à la toge ».

Se prononcer pour une Défense européenne équivaut donc à se prononcer pour un Pouvoir européen.

Les deux propositions sont consubstantielles.

On l'aura lu à plusieurs reprises: la réponse « idéale » s'appelle Etats-Unis fédéraux d'Europe.

Toutefois, il faut se défier d'un tel qualificatif, qui mène trop souvent, soit à l'utopie, soit au découragement dans les deux cas à l'inaction et à l'échec.

C'est ce que les promoteurs de l'opération Athéna ont voulu pallier. Conscients que la finalité de l'effort, jalonné simultanément, au plan officiel par les étapes de la construction européenne (soumis aux aléas nationaux et internationaux), au plan privé par les travaux du Mouvement Européen, est la création d'une Europe authentiquement fédérée, ils ne se sont pas réticement fédérés.

Les initiatives du Groupe d'études sur la Défense européenne et du Cercle Châteaubriand s'enchaînent ainsi tout naturellement pour culminer dans le Comité d'Action pour l'Union Européenne, dont la Convention de Paris, le 11 juin 1982 a été une expression particulièrement spectaculaire.

En effet, c'est à l'occasion de cette Convention, à laquelle participèrent non seulement des personnalités politiques, professionnelles et syndicales et intellectuelles de premier plan de sept pays européens, mais M. Léo Tindemans, qui s'engagea à soumettre au Conseil Européen le projet d'Acte solennel par lequel les Dix proclameraient l'Union Européenne.

Rappelons que cet Acte institue notamment un Conseil de l'Union qui, doté d'un secrétariat général permanent, officialiserait enfin le Conseil Européen, nouant avec les institutions communautaires des liens organiques actuellement inexistantes. Ainsi, sans rupture, mais au contraire dans une continuité soigneusement respectée, se ferait la transition institutionnelle entre une Communauté « économique » (à finalité politique devenue malheureusement évanescence à force de compromis

Modlitwa narodu zniewolonego

NARCYZ ROZTOCKI

*W ten czas uroczysty,
proszę Cię o Panie!
Zachowaj w Polakach
siłę na przetrwanie!*

*Uciekającym
przez « Czerwone Morza »,
daj na obcej ziemi
przystań, w polskich zorzach!*

*Wiejskiej « Solidarności »
za opór i męstwo,
szczęść Boże, pod promienną
Gwiazdą Betlejemską!*

*O Panie, żarem prawdy
spal ciąg parawanów,
niech prawda odstąpi
moskiewskich tyranów!*

*Patriotom internowanym
w obozach i łagrach,
świeć światłem nadziei,
o Zorzo Polarna!*

*Bestialsko pobitym,
z wylewem krwi w głowie,
Najświętsza Panienko,
przywróć dawne zdrowie!*

*Kainów anonimowych
pod rządu puklerzem,
o Panie, napiętnuj,
postaw pod pręgierzem!*

*Tych, których propaganda
osadziła w cieniu,
wyprowadź do światła
w nowym pokoleniu!*

*Matkom, żonom i dzieciom
pomordowanych,
Boże, daj balsam
na najgłębsze rany!*

*Komisarzy, ukrytych
w jagnięcych skórach,
o Panie, pokaraj
w ich wilczych strukturach!*

*Front « Solidarności »
w walkach przeredzony,
wyprowadź w odrodzenie
z cierniowej korony!*

*Więźniów politycznych
przywróć Panie oczom,
w pochodach powitalnych
niech pośród nas kroczą!*

*Wszchemocny, daj siłę
polskiej młodzieży,
by wiarę ojców
w nowym duchu szerzyć!*

*Zdrajców, działających
pod Moskwy przewodem,
Panie, rzuć na kolana
przed polskim narodem!*

*Niechaj polskie dzieci
w swobodnym oddechu,
mają mniej łez, a więcej
słonecznych uśmiechów!*

*Górnikom strajkującym
pod ziemią o głodzie,
daj Boże święte miejsce
w szlachetnym narodzie!*

*Nieodpornych, a uśmierconych
jadem zakłamania,
przywróć Panie do prawdy
w drodze zmartwychwstania!*

*Niech serc polskich bicia
przemoc nie zatrwoży!
Błogosław nam Chryste,
Zbawicielu Boży!*

et de dérogation) et une Union politique expressément habilitée, à la fois à « promouvoir l'action et le développement des Communautés européennes », et à « coordonner ou unifier les politiques des Etats membres a) dans le domaine des relations extérieures et de la sécurité; b) pour le plein épanouissement des libertés de l'éducation et de la culture; c) pour tout action que le Conseil (de l'Union) considérerait d'un intérêt commun ».

Et soulignons que le Secrétariat général permanent du Conseil de l'Union coifferait quatre « sous-secrétariats » (embryons de futurs ministères fédéraux européens): Défense - Paix civile - Affaires étrangères - Education et Culture.

Au-delà de certaines considérations « techniques » qui ne pouvaient pas ne pas être soulevées, le présent ensemble de textes est donc un ouvrage **politique** collectif qui s'inscrit dans la tradition militante du Mouvement Européen (plus d'un quart de siècle de ténacité et de persévérance). Il s'adresse à la fois aux membres et aux amis du M.E. (national et fédéral) et à ceux qui, demain, auront le redoutable honneur et la lourde responsabilité d'assurer la défense et l'illustration de notre Europe.

Avant qu'il ne soit trop tard.

« LE COSAQUE »

ARTUR RUBINSTEIN

Artur Rubinstein ur. w r. 1886 pianista światowej sławy kompozytor, uczeń m. in. I. J. Paderewskiego. Wybitny wykonawca muzyki klasycznej, romantycznej zwłaszcza F. Chopina i XX wieku (K. Szymanowskiego). Napisał swoje pamiętniki. Umarł 20 grudnia 1982 w Genewie.

Odgłosy prasy:

Conosceva e parlava benissimo otto lingue, aveva una cultura umanistica rara, amava l'arte in tutte le sue espressioni, dalla pittura al teatro, alla letteratura. Credeva in Dio perché, diceva, « la vita è Dio ». La sua personalità esuberante di lottatore nell'esistenza e nell'arte ci porta alla memoria le parole di Garcia Lorca: « Tarderà molto a nascere, se nasce, "un cavaliere della vita simile a lui" »...

« La vita non si conserva, si gode, si respira fino al fondo. Non c'è gioia se non si ama e non si gode la vita » – diceva Rubinstein.

« Oggi » - Rzym

La mort d'Arthur Rubinstein est aussi importante que celle de Malraux, de Picasso, de Marilyn Monroe, chacun dans leur univers.

B.D.I.C.

« Paris Match » - Paryż

In soli sei giorni e in soli tre spettacoli aveva suonato sette concerti per pianoforte e orchestra. Più di mille pagine di musica senza mai sbagliare. Gli chiesero come avesse fatto e rispose: « E' la musica che viene verso di me... ».

« Il Tempo » - Rzym

TU I TAM

Watykan - Po ogłoszeniu « zniesienia » stanu wojennego w Polsce, Ojciec Święty oświadczył, że Polska w dalszym ciągu żyje w klimacie wojny.

Warszawa - Radio warszawskie przywróciło programy w esperanto. Audycje w jęz. Zamenhofs nadawane są przez radia następujących miast; Rzym, Pekin, Rio de Janeiro, Berno, Zagrzeb, Valencja oraz przez radio watykańskie.

Rzym - Podczas Wielkiego Postu 1983 roku, rozpocznie się JUBILEUSZOWY ROK ODKUPIENIA w 1950 rocznicę śmierci Zbawiciela.

Bonn - Minister Spraw Zagranicznych Związku Sowieckiego Andrzej Gromyko, przybył do Bonn z oficjalną wizytą na rozmowy dotyczące planu Reagana do obrony zachodu.

MIĘDZYNARODOWĄ NAGRODĄ « DIEGO FABBRI » W PALERMO

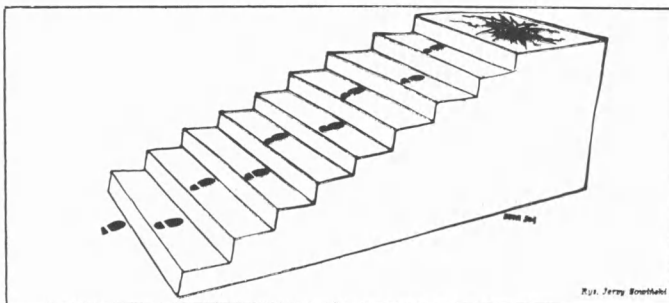
Dla uczczenia dzieła Diego Fabbri inspirowanego najwyższymi wartościami humanistycznymi i wzniosłym pojęciem transcencji, jako głównej drogi do solidarnego i duchowego współzycia ludzkości, ACIPE – Kulturalny Związek Włoch dla spraw Wychowania, CEJ – Wspólnota Europejskich Dziennikarzy, Ośrodek Kultury Śródziemnomorskiej i Fundacja Euro-Afrykańska, zorganizowała międzynarodową Nagrodę Teatralną im. Diego Fabbri.

Uroczystości miały miejsce w Palermo na Sycylii z udziałem najwyższych przedstawicieli świata politycznego i kulturalnego.

Podczas uroczystości delegacja organizatorów wręczyła Kardynałowi Papalardo obraz artystki węgierskiej Sascha Roob, przedstawiający Matkę Boską Uśmiechu.

Na fotografii: Kardynał Papalardo oraz delegacja wraz z obrazem.

Z
PRASY
KRAJOWEJ

Kabul - Po trzech latach okupacji Afganistanu przez sowieckie wojska, Moskwa, posługując się prezydentem « republiki » afganijskiej Babrak Kermalem (na fotografii), kontroluje jedynie 10% całego terytorium kraju.

Londyn - Synod Kościoła Anglikańskiego wypowiedział się przeciwko jednostronnemu rozbrojeniu Europy.

Waszyngton - Wiceprezydent Stanów Zjednoczonych George Bush po powrocie z Europy do Waszyngtonu podkreślił w raporcie złożonym Reaganowi, że państwa europejskie pragną kompromisu ze Związkiem Sowieckim.

Bagdad - Setki jeńców wojennych Persji, defilowało przez centralne ulice stolicy Iraku, skandując złowrogie slogany przeciwko Komeiniemu.

Alger - 360 delegatów i ponad 1000 zaproszonych gości, bierze udział w konferencji t. zw. parlamentu Organizacji Wyzwolenia Palestyny pod przewodnictwem Jazera Arafata.

Akra - Ludzka tragedia w Ghanie. Ponad dwa miliony emigrantów z republiki ghańskiej, pracujących w Nigerii, zostało siłą odstawionych do granicy.

Nikozja - Nowym Prezydentem Cypru został wybrany Spiros Kyprianou.

Bonn - Państwowe koleje Niemiec Zachodnich z dumą doniosły, że w roku 1982 ruch pociągów odbył się w 95% punktualnie według rozkładu jazdy.

Rzym - We Włoszech wykryto nową aferę szpiegowską. Aresztowany został rosyjski pułkownik z KGB Wiktor Pronine

pełniący służbę w dyrekcji handlowej sowieckich linii lotniczych w Rzymie. Sieć szpiegowska zajmowała się przekazywaniem do Rosji wiadomości o nowych środkach obrony świata zachodniego.

Teheran - 31 członków Unii Komunistów Perskich – jak podało radio Teherańskie – zostało skazanych na śmierć w Amol nad Morzem Kaspijskim za działalność dywersyjną i szpiegowską.

Teheran - Vladimir Andrejewicz Kuzillikina, łącznik KGB na Perską Republikę Islamską, ujawnił dalsze szczegóły dotyczące kontaktów Komeiniego z wywiadem sowieckim.

Rzym - B. Król Włoch Umberto di Savoia będzie mógł powrócić z wygnania – orzekła komisja dla spraw konstytucyjnych Izby Poselskiej Parlamentu włoskiego

« ODKURZONY PLAN RAPACKIEGO »

Prasa amerykańska poświęciła ostatnio dużo uwagi inicjatywie Niezależnej Komisji dla Spraw Rozbrojenia i Bezpieczeństwa pod przewodnictwem szwedzkiego premiera Olofa Palme, proponującej utworzenie w środkowej Europie strefy wolnej od broni atomowych. W związku z tym ukazał się w The Washington Post z 7 lutego 1983 list przewodniczącego Polskiej Rady Jedności w Stanach Zjednoczonych, Stefana Korbońskiego, stwierdzający że wspomniana inicjatywa jest w gruncie rzeczy powtórzeniem t. zw. « Planu Rapackiego », przedłożonego Zgromadzeniu Ogólnemu Narodów Zjednoczonych przez polskiego komunistycznego ministra spraw zagranicznych, Adama Rapackiego, w dniu 2 października 1957 i przesłanego następnie rządowi europejskim.

Plan ten proponował utworzenie strefy bezzatomowej z obu Niemiec, Polski i Czechosłowacji. Został on odrzucony przez rządy europejskie jako zwykła propaganda komunistyczna.

« POLSKA W EUROPIE » POWIĘKSZA SWOJĄ BIBLIOTEKĘ

Zwracamy się do wszystkich Przyjaciół i Czytelników o nadsyłanie podwójnych czy zbędnych książek oraz roczników czasopism polskich czy o polsce.

Przyjmujemy również i księgozbiory.
Opłacamy koszty przesyłki.
Z góry serdecznie dziękujemy.

"Chcesz
pomóc
sprawie
pokoju
szanuj
Wolność,, .

Il popolo polacco ringrazia

La BANCA DEI MEDICINALI - pro soccorso popolo polacco - prosegue la raccolta per sopperire alle necessità dei cittadini polacchi bisognosi di cure ed è profondamente grata a coloro che non dimenticano le sofferenze di questo popolo.

Si fa noto che sono principalmente i bambini ed i vecchi a risentire di carenza di cibo e, conseguentemente, di medicinali.

Le maggiori richieste di materiale di vitale necessità che ci pervengono sono:

1. Latte umano « O », non scremato, per neonati
2. Siringhe di vetro con aghi, da sterilizzare
3. Siringhe in plastica, da gettare
4. Ovatta
5. Guanti chirurgici
6. Filo interno dissolvibile per operazioni chirurgiche
7. Filo esterno per operazioni chirurgiche
8. Bisturi riutilizzabili
9. Cemento osseo chirurgico
10. Sonde e cateteri
11. Filtri per apparecchi di dialisi
12. Vene artificiali
13. Lastre per radiografie
14. Apparecchi acustici per bambini sotto i tre anni
15. Apparecchi per trasfusioni, completi di tutto
16. Antibiotici, ricostituenti, Vitamina C, ecc.

★

Per quanto pervenuto direttamente alla sede di Roma, il nostro ringraziamento è rivolto a:

Dr. Aristide Astengo - Roma.
 Dr. Marisa Misul di Cioccio - Roma.
 Dr. Nina Nelli Giordano - Roma.
 Com.te Emanuele Paternoster - Velletri.

RINNOVAMENTO MEDICO - Il Presidente prof. dr. Francesco Maggio ha spontaneamente offerto ad un grave ammalato polacco un posto letto ed assistenza presso il reparto di cardiologia dell'Ospedale S. Camillo di Roma.

Magnifico Rettore, Professori e Docenti dell'UNIVERSITA' DI PADOVA per l'invio in Polonia di oltre 200 pacchi.

Il Centro aiuti per la Polonia - di cui è animatore il nostro socio Jacek Pałkiewicz (foto a sinistra) - è stato visitato dall'arcivescovo Dąbrowski (a destra) che ha celebrato una messa per ringraziare i vicentini della loro generosità: hanno inviato in Polonia undici TIR, tra viveri e indumenti, per un totale di 2.800 quintali.

Sacra Famiglia di Padova - Il parroco Don Mario, il rag. Francesco Stefani e i generosi parrocchiani per l'invio in Polonia di un TIR con alimenti e vestiario.

Prof. Antonella Baroni per l'alacrità della sua opera ed alla Famiglia Pietro e Silvio Zava di Padova.

GRUPPO PAOLUCCI della Parrocchia della Trasfigurazione in Roma - Per aver offerto, oltre a medicinali ed alimenti per bambini, anche un intero corredo per un neonato in Polonia, del quale proseguiranno l'assistenza.

Carissimi fratelli,

siamo un gruppo della parola della parrocchia della «Trasfigurazione di N. S. Gesù».

Incaricati di preparare l'accoglienza dei fratelli nella S. Messa della notte di Natale e riflettendo sulle letture che la liturgia ci proponeva, abbiamo trovato un passo di Isaia 9,5 che così dice: «Poiché un bambino è nato per noi, ci è stato dato un figlio». Ora questa frase, unita al tema del nostro Avvento «E' nato il figlio di Davide», ci ha portato a fare una considerazione.

«Il figlio di Davide», l'atteso dalle genti, è venuto a noi non con lo scettro del potere ma nella fragilità di un bambino che non ha trovato ad accoglierlo neppure la più umile dimora, ma semplicemente una stalla fuori della sua città.

Un bambino, dunque, che chiede accoglienza e amore e dà in cambio tanto amore: «la salvezza».

A questo punto ci siamo detti che, come il Nostro Signore Gesù, oggi ci sono tanti bambini che per vari motivi nascono nell'indigenza; perciò uno slancio di amore e di fraternità ci ha suggerito, non potendo far altro, di offrire ad uno di questi piccoli fratelli un corredo in segno di comunione fra noi, in nome del Nostro Signore Gesù.

Accettate perciò questo piccolo dono, unito agli auguri più belli di pace e di serenità per il nuovo anno, come solo il nostro Signore Gesù ci può dare.

Un bacione fraterno da tutti noi.

Al comm. Amedeo De Vincentis, Presidente della AUSONIA FARMACEUTICI di Pomezia il quale costantemente dimostra la sua amicizia con sostanziose donazioni di propri prodotti. Il Direttivo della «Banca dei Medicinali - pro soccorso polacco» vuol dimostrare la sentita gratitudine con la consegna di un attestato di benemeranza in una prossima manifestazione in Roma.

«BANCA DEI MEDICINALI -
 pro soccorso popolo polacco»
 v. XX Settembre, 26

00187 ROMA - Tel. 4950350

I versamenti possono essere effettuati:

Banca dei medicinali
 c/c nr. 2938250/01

Banca Commerciale Italiana
 Ag. 11, Largo Santa Susanna 124 - Roma

Drogi Czytelniku,

« Polska w Europie » już prawie od roku wychodzi w Rzymie w swojej nowej szacie, stając się płaszczyzną spotkania wszystkich Polaków w ich słusznej walce o samostanowienie i dobrobyt.

« Polska w Europie » rozchodzi się w tysiącach egzemplarzy po całym świecie wśród rodzin i organizacji polskich, wśród tych, którzy są nam bliscy.

« Polska w Europie » stała się wyrazem wspólnej trybuny i wymiany myśli tak nowej jak i starej emigracji. Jedni, jak i drudzy, obarczeni są tymi samymi obowiązkami, dyktowanymi naszym sumieniem i sercem; budowy lepszego jutra w ideałach pokoju i demokracji.

Myślą tą opatrzeni, prawie regularnie wysyłaliśmy « Polskę w Europie » do was Drodzy Czytelnicy. Byliśmy Wam bliscy słowem idącym z Wiecznego Miasta. Pragniemy kontynuować tę naszą współpracę. Apelujemy do Was o wsparcie naszego wysiłku wydawniczego, będącego kontynuacją walki o Wolną Polskę.

Zaprenumerujcie « Polskę w Europie », jeżeli Wam zależy otrzymywać ją nadal regularnie.

Rozpowszechniajcie « Polskę w Europie » wśród znajomych i przyjaciół.

Prenumerata roczna (dziesięciu numerów), która wynosi 15 dol. am. to tylko pokrycie kosztów druku. Przekazujcie ją w jakiegokolwiek formie na adres:

« Polska w Europie »
via XX Settembre 26
00187 Roma.

Dziękując Wam z góry, przesyłamy staropolskie **Bog Zapłać.**

REDAKCJA

ZAMÓWIENIA NA PRENUMERATĘ

« POLSKA W EUROPIE »
via XX settembre 26
00187 Roma

Zawawiam niniejszym roczną prenumeratę « Polski w Europie »

Imię i nazwisko

dokładny adres

załączam kwotę w czeku albo w innej formie

podpis

Prenumeraty albo subskrypcje proszę wysłać bezpośrednio na Rzym, w jakiegokolwiek formie.

Podajemy konta bieżące we Włoszech:

pocztawwe: Nr. 47130000
Comunità Europea dei Giornalisti
via XX Settembre 26 - 00187 Roma

bankowe: Nr. 1336430/01
Banca Commerciale Italiana Ag. 11
Largo Santa Susanna 124 - 00187 Roma

WYDAWNICTWA NADEŚLANE

« *Premio Internazionale di Poesia* » pod protektoratem Prezydenta Włoch, jest antologią współczesnej poezji włoskiej wydaną przez Ośrodek Studiów do Badan i Dokumentacji Poezji Współczesnej im. Carlo Capodiceci. Prezes: Arabella Capodiceci.

« *La pensée politique polonaise a l'époque de l'humanisme et de la renaissance* ». Tadeusz Wyrwa. Est un apport à la connaissance de l'Europe moderne. Préface de Pierre Chaum, professeur à l'Université de Paris - Sorbonne. Ouvrage publié avec le concours du Centre Nationale de la Recherche Scientifique et de la Fondation Lanckoroński - Paris.

« *Krystyna* » - Józef Wyrwa. Opowieść z dziejów Armii Krajowej. Wyd. Oficyna Poetów i Malarzy, ku pamięci uczestniczek ruchu oporu w Polsce, z czasów II Wojny Światowej.

« *Wybór prac nadesłanych na Konkurs Imienia Józefa Wyrwy* (pseud. Furgalski,

Stary) » a ogłoszony dla uczczenia 30-letniej rocznicy działań oddziałów partyzanckich. Wyd. Oficyna Poetów i Malarzy - Londyn.

« *Greek Forum Information* », grecki miesięcznik redagowany przez przyjaciół polskich i członków Europejskiej Wspólnoty Dziennikarzy: Costas G. Kalogeris i George S. Markou. W ostatnim numerze czytamy doskonałe artykuły dotyczące Państwa Watykańskiego i Greckiego Kościoła.

« *L'Universal* » - Rivista ufficiale della Accademia delle Scienze di Roma del Movimento Universale Fraternalità Umana, istituito dallo scrittore Orlando P. S. Serra. Edizione speciale: « Ho cercato di parlare con... Dio ».

« *Przemiany - Die Wende* », pismo Polskiej Partii Socjalistycznej w języku niemieckim redagowane przez Jacka Kowalskiego w Monachium.

Z AUSTRALII.

Otrzymałmy do archiwum « Polacy w świecie »:

« *Nasze Drogi w Australii 1947-1977* », wydawnictwo Klubu Karpaczków w Hobart-Tasmania opracowali: Andrzej Raciński, Piotr Pałacik, Jan Papuga, Mieczysław Drelich, Marian Januszewski i Leon Kejna.

Związek Polaków w Hobart, zaproszenia; na uroczystości trzydziestolecia 1950-1981; na 3-ci Maj 1791-1982; na odsłonięcie Pomnika w hołdzie polskim jeńcom pomordowanym przez Sowiety w Katyniu, oraz zaproszenia na uroczystości na rzecz Solidarności.

Fotografie tablicy na pomniku wzniesionym przez Związek Polaków w Hobart dla upamiętnienia polsko-australijskiego braterstwa broni z okresu walk w Tobruku w roku 1941.

Komunikaty informacyjne Związku Polaków w Hobart: XII/1980, X/1981, VI-VII/1982, XVIII/1982, IX-X/1982.

Sprawozdania w 31 i w 32 rocznicę działalności Związku.

« *Polacy w Tasmanii 1947-1972* » - Tadeusz Kempa. Fotografie: Mgr. Jerzy Malcharek.

« *John Paul II Church and Community Centre dedicated to Mary Mother of the Church* » - Tasmania.

POLOGNE EN EUROPE - POLSKA W EUROPIE - POLAND IN EUROPE via XX Settembre 26 - 00187 Roma - Italia - Tel. 4950350

Bulletin d'abonnement d'un an
Subscription for 1 year
Zamawiam roczną prenumeratę

Name - nome - nazwisko

Adresse - adress - adres

100 \$	Abonnement de soutien	☐
	Subscription	☐
	Prenumerata wspierająca	☐
20 \$	Abonnement ordinaire	☐
	Subscription rates	☐
	Prenumerata	☐
5 \$	Airspeeded	☐
	Par Avion	☐
	Oplata lotnicza	☐

I enclose

Règlement par

Załączam kwotę

podpis - signature

Please transfer to: Comunità Europea dei Giornalisti
c/c no. 1336430/01
Banca Commerciale Italiana - Ag. 11
Largo Santa Susanna 124
00187 Roma - Italia

Per l'Italia konto pocztowe:

Comunità Europea dei Giornalisti
nr. 47130000
via XX Settembre 26
00187 Roma - Italia

POLSKA W EUROPIE POLONIA IN EUROPA POLOGNE EN EUROPE POLEN IN EUROPA POLAND IN EUROPE

ROK XXXII
N. II - 1983

ADMINISTRACJA
I REDAKCJA:

Redaktor Naczelny
Karol Kleszczyński

Włochy:
Via XX Settembre 26
00187 ROMA

Prenumerata roczna
we wszystkich krajach
równowartość 15 dol. am.
wraz z wysyłką lotniczą 20 \$
Prenumera wspierająca 100 \$
Cena numeru 2 \$

Podajemy konta bieżące
we Włoszech:

pocztowe: nr. 47130000

Comunità Europea dei Giornalisti
via XX Settembre 26.
00187 ROMA

bankowe: nr. 1336430/01

Banca Commerciale Italiana -
ag. 11

Largo Santa Susanna 124
00187 ROMA

Za artykuły podpisane
odpowiadają autorzy.

Autorizzazione del Tribunale
di Roma n. 11027

Dir. resp. Maria Teresa Martinozzi
(Sped. in abb. post. gr. III)

Tip. ROMAGRAFIK
Via Vittorio Putti, 13